

ЗЛАТНИТЪ ПРЪСТЕНИ

(Приказка)

Единъ богатъ търговецъ ималъ двама синове. Веднажъ той имъ казалъ :

— Ето ви по единъ златенъ пръстенъ. Идете по свѣта. Ще се върнете подиръ една година. Който отъ двамата ви извърши презъ това време повече добри дѣла, неговиятъ пръстенъ ще блести повече. Той ще наследи богатството ми.

Търговецътъ благословилъ синоветъ си, далъ имъ и по една шепа жълтици и тѣ тръгнали на две различни страни.

Точно следъ една година двамата синове се връщали у дома си. Преди да стигне бащиния си градъ, малкиятъ синъ, изморенъ отъ дългия пътъ, полегналъ и заспалъ подъ единъ джбъ. Голѣмиятъ му братъ миналъ край него, погледналъ пръстена му и се смаялъ, пръстенътъ свѣтълъ като звезда.

Завидилъ на брата си и тихо, безъ да го усѣти той, размѣнилъ пръстенитъ. Побързалъ и се върналъ у дома си. Като видѣлъ баща му, колко е свѣтълъ пръстена му, зарадвалъ се много.

На сутринта се завърналъ и малкиятъ синъ.

— Дай да видя и твоя пръстенъ, — казалъ бащата.

— Татко, — отговорилъ синътъ, — до снощи моятъ пръстенъ грѣеше като звезда, а сега не зная какво е станало, но е съвсемъ потъмнѣлъ.

Разгнѣвилъ се много бащата, като видѣлъ пръстена на малкия си синъ.

— Ти лъжешъ ! — извикалъ му той. — За да потъмнѣе толкова пръстенътъ ти, кой знае колко лоши дѣла си извършилъ ти ! Махай се отъ очитѣ ми, не искамъ вече никога да те видя !

— Татко, — прошепналъ синътъ, — не съмъ виновенъ, напраздно ме наказвашъ.

— Махай се, — изкрещѣлъ още по-гнѣвно бащата.

Тогава оскърбениятъ синъ навелъ глава и напусналъ бащината си къща. Много години скиталъ той по свѣта, работилъ неуморно и най-после щастieto му се усмихнало и той забогатѣлъ. Но му домжчнѣло за родния му домъ, за баща му и братъ му и той се преоблѣкълъ въ прости дрехи, преобразилъ, се да го не познаятъ, и се върналъ при баща си.